

Вазоифи мўъминин дар баробари дорул ислом.

Бисмиллаҳ валхамдулиллаҳ, аммо баъад: ассаламу алайкум ва рохматуллоҳи ва барокатуҳ / баҳши 6 қисмати аввал :

Дар китоби равобити мутақобили ислом ва дини секуляризм ва хамчунин дар дарси шишуми муқаддамотий дар мовриди вазоифи мўъминин дар баробари дорул ислом ва мухтассоти ҳукумати исломий ала минҳажин нубувват ва ба андозайи кофий сухбат шуда аст ва саъй мекунем жихати ёдоварий ба сурати гузаро ва мовридий ба 3 асари " дорул ислом" (вожиб будани тақвият ва дифоъ аз " дорул ислом", хижрат , раҳбарий) ки 3 асоси шахривандий дар дорул ислом ҳастанд ишора кунем.

Замоники шахс аз ҳудиш мепурсадки чиро аллоҳ таоло инсонхоро ба се даста

1- أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ ۚ ۲- الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ ۚ ۳- وَضَالِّينَ

тақсим карда? Мутаважжих мешавадки бо инсонхойи бо чанд сабки зиндагийи мухталиф тараф аст ва аллоҳ таоло жихати шева бархурд бо ҳар ек , аҳком ва қавонини – чи дар дунё ва чи дар қиёмат- қарор додаки, муслимин дар дунё бояд тибқи ин қавонин бо ҳар ек онҳо муомала ва рафтор кунанд. Яъни ба маҳзи инки шахс ҳудишро дар дастайи мўъминин ва муттақин ё дастайи аз " куффори шишгона" ӯи ошкор яъни: 1. Аллазина ҳаду 2. Вассоибин 3.Ваннасоро 4.Валмажус 5. Валлазина ашроку (мушрикин ё ба забони имрузин секуляристҳо) ва 6. Муртаддин) ва ё ҳудишро дар дорудастайи мунофиқин қарор медихад ба шумо паём медихадки

чигуна бархурди бо у дошта бошид ва худи ин шахс таъйин мекунадки дар қавонини шариати машмули кудом даста аз ахком мешавад.

Замони хамки ба далили инод ва саркашии куффор бахши аз замини аллох тавассути " куффори шишгона" ӯи ошкор ғасб мешавад ва ин куффор бо қавонини куфрийи худ бар он хокимият пейдо мекунад, ва дар баробар, замоники мӯъминин бар бахшхойи дигар аз замини аллох хокимият пейдо мекунад ва қавонини аллохро дар жомеъа ижро мекунанд; бар хар ек аз сарзаминхойи тахти хокимияти ин ду жибхайи куфр ва ислом ахкоми бор мешаванд ва бар муслимин вазоифи мухаввил мешавадки бояд ба ин вазоиф хамчун дастури шаръий амал кунанд.

Дар ин сурат ба хамон сабкики тафкики инсонхо ба се даста намоёнгаре се масири мухталифи зиндагий аст ва муслимин муваззаф ба тей кардани еки аз ин се масир ва қарор гирифтан дар еки аз ин се масир хастанд ба хамон сабк сарзаминхо нез ба ду даста мухталиф тақсим шуданд ва мӯъминин муваззаф ба сукунат ва таъовун ва хамкорий ва анжومي вазифа дар еки аз ин ду сарзамин хастанд.

Аввалин мовриди аз асоси шахривандийи дорул исломики дар инжо ба он мепардозем вожиб будани тақвият ва дифоъ аз " дорул ислом" аст.

Бидуни шак " дорул ислом" хамчун ек мовжудияти ижтимоий ниёз ба тақвият ва муроқибат дорад ва бар мӯъминин вожиб аст ки хамчун масоили фардӣ дар масоили ижтимоий нез тақвойи

аллохро дошта бошанд ва тибқи дастуроти шариати аллох зиндагии ижтимоии худро ба пеш бибаранд ва хар мўъмини дар хар синфики қарор дорад ба вазоифи ижтимоии худ амал кунад.

Алова бар ин агар бахши аз " дорул ислом" мовриди хужуми душманони ислом қарор гирад, бар тамоми мусалмонон дар хар жойики бошанд вожиб аст ки ба қасди дифоъ аз киёни исломий ба жиход бипардозанд ва жиход хатто хамрох бо хуккоми жоир хам жоиз аст ва фуқаҳойи тамоми мазохиби исломий бар ин матлаб иттифоқ доранд. Ғейри аз мазохиби маъруф ба ахли суннат шиъаён нез бар ин боварандки дифоъ аз киёни исломий хар чанд хамрох бо аиммаи жур вожиб аст, аммо бояд ба қасди дифоъ аз киёни исломий бошад. Яъни агар дида мешавадки шиъаёни усулгаройи 12 имомий дар ин авохир аз ҳукумати бадили

'изтирорийи исломийи усмонийхо химоят мекунанд ба далили

дифоъ аз киёни исломий ва дорул ислом аст на ба далили химоят аз шохони онхо чун ин шохонро жоир медонанд ё хатто ба далили дифоъ аз мазхаби онхо, чун мазхаби онхоро хам қабул надоранд. Ё агар дида мешавадки амсоли Ширкух ва Салоҳиддин шофеъий мазхаб аз ҳукумати шиъаёни фотимий миср ва амсоли ибни Таймия ханбалий мазхаб аз ҳукумати ахли бидъат хоким бар шом химоят мекунанд ба далили дифоъ аз киёни исломий ва " дорул ислом" дар баробари куффори салибий ва куффори мушрики муғул аст, на ба далили химоят аз шохони хоким бар Миср ё Дамашқ ва ё химоят аз мазхаби онхо.

¹ على اصغر مروري، سلسلة النبايع الفقيهيه، بيروت، دارالتراث، ١٤١٠، ج ٩، ص ٤٩٥٠.

Ин тақвият кардан ва дифоъ аз дорул ислом хам танхо бо мулхақ шудан ва хижрат ба " дорул ислом" ё анжومي вазифа тахти ʿмудирияти " дорул ислом" дар сарзаминхойи дигар сураат мегирад.

Хижрат хам ба қовли ибни Усайр дар нихоят: " хуруж аз замини ба суйи замини дигар ва тарки сарзамини аввали ва интиқол ба сарзамини дувуми". На хижрат аз куфр ба исломки муслимин қаблан анжом доданд. Барои хамин аст каламаи ансор ва мухожир шикл мегирад.

Замоники росулulloх саллalloху алайхи васаллам мефармояд:

« الْمُسْلِمُ مَنْ سَلِمَ الْمُسْلِمُونَ مِنْ لِسَانِهِ وَيَدِهِ، وَالْمُهَاجِرُ مَنْ هَجَرَ مَا نَهَى اللَّهُ عَنْهُ»^۲.

Мусалмон каси аст ки мусалмонони дигар, аз забон ва дасти у солим ва дар амон бошанд ва мухожир каси аст ки аз хар чи аллох мутаол нахий карда аст, хижрат ва дурий намояд. Иддаи аз уламо аз он тахти унвони мухожирати маънавий ва ботиний дар баробари мухожирати хиссий ва зохирий аз он ёд карданд, аммо бояд бидонемки аллох таоло мисли соури нахийхо аз мондан дар дорул куфр хам нахий карда аст ва шахс бояд аз ин нахийи аллох таоло дурий кунад ва замоники аллох таоло мефармояд:

فَقَرُّوا إِلَى اللَّهِ (ذاريات/۵۰)

(эй пайғамбар! Биғу) " пас ба суйи аллох бигурезид" мўъминин аз куфр ба суйи аллох фарор карданд ва хамин фарор ба суйи аллох онхоро вориди доираи муслимин карда ва зери банойи хижрат ва

^۲ أحكام أهل الذمة ۵/۱ / دارالهجرة كه حاكميت پيدا كند و قوانين شريعت الله را پياده كند تبديل مي شود به دارالاسلام . ابن قيم مي گويد: وكانت دار الهجرة في زمن رسول الله هي دار الإسلام فلما أسلم أهل المصار صارت البلاد التي أسلم أهلها بلاد الإسلام . دارالهجرة در زمان رسول الله به دارالاسلام تبديل شد پس هنگامی كه اهل جائي مسلمان شدند(يا تسليم شدند) آن سرزمینی كه اهل آنجا مسلمان شده اند و تسليم گشته اند، دارالاسلام است.

^۳ بخاری (۱۰) و مسلم (۴۰)

соири ахкоми шаръий шуда аст. Ба хамин далил хижрат ду хислат пейдо мекунад: Абдуррохман ибни Авф ривоят аст ки росулulloх саллаллоху алайхи васаллам фармуданд:

« إِنَّ الْهَجْرَةَ خَصْلَتَانِ : إِحْدَاهُمَا أَنْ تَهْجَرَ السَّيِّئَاتِ، وَالْأُخْرَى أَنْ تُهَاجِرَ إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ؛

Хижрат ду хислат дорад: аввали онки аз зиштихо дури кунид, ва дувуми инки ба суйи аллох ва росулиш хижрат намойид,

وَلَا تَنْقَطِعُ الْهَجْرَةُ مَا تُقْبَلُ التَّوْبَةُ وَلَا تَزَالُ التَّوْبَةُ مَقْبُولَةً حَتَّى تَطْلُعَ الشَّمْسُ مِنَ الْمَغْرِبِ فَإِذَا طَلَعَتْ طَبِعَ عَلَى كُلِّ قَلْبٍ بِمَا فِيهِ وَكُفِيَ النَّاسُ الْعَمَلَ»^۴

Ва модомики тўвба пазирофта мешавад хижрат қатъ намегардад, ва тўвба пазирофта мешавад то замоники хуршид аз мағриб тулуъ кунад; пас вақти тулуъ кард бар хар қалб ва хар ончи дар он аст хатм зада мешавад ва мардум аз амал бениёз мешаванд.

Аз росулох саллаллоху алайхи васаллам пурсиданд:

«أَيُّ الْهَجْرَةِ أَفْضَلُ؟»

кудом хижрат бартар аст? Росулulloх саллаллоху алайхи васаллам фармуданд:

«أَنْ تَهْجَرَ مَا كَرِهَ رَبُّكَ»

ончироки парвардигорит хуш надорад тарк куни. Ё

«أَنْ تَهْجَرَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ»^۵

ончироки аллох мутаол харом карда тарк кунид.

^۴ الهيتمي: مجمع الزوائد ۲۵۳/۵
^۵ ابو داود و نسائي

Бидуни шак иймон овардан ва фарор аз куфр ба суйи аллох ва росулиш асос ва зербанойи хамма чиз аст ва мухимтарин иттифоқи аст ки барои зиндагии хар шахси рух медахад аммо бо ин вужуд замоники дар мовриди хижрат ва мухожир дар оёти қуръон суҳбат мешавад ки ба дорул ислом рабт дорад манзури хижрати зохирий аз макони ба макони дигар жихати мухофизат аз ин иймон ва амал кардан ба дастуроти шариаати аллох аст. Чунончи ба унвони мисол фармудаи аллох мутаол аст ки :

وَمَنْ يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ يُدْرِكُهُ الْمَوْتُ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ (نساء/ ۱۰۰).

" ва касики ба қасди хижрат ба суйи аллох ва пайғамбарии, аз хонаи худ берун равад, онгоҳ марғиш фаро расид, қатъан пододиш бар аллох аст".

Хижрат аз дорул куфр ба " дорул ислом" намод ва нишонایی мўъмин будани шахс ба шумор меравад ғейри аз касоники ахли узр хастанд. Чун жиход фи сабилиллах намод ва нишонایی аслии мўъмин будани шахс баъди аз ташкили " дорул ислом" аст ва бидуни хижрат ва тахти хокимияти " дорул ислом" қарор гирифтани ин жиход сурат намегирад. Пас бидуни хижрат амри вожиби жиход ҳам сурат намегирад

« وَمَا لَآ يَتَمُّ الْوَاجِبُ إِلَّا بِهِ؛ فَهُوَ وَاجِبٌ »

Дар ин сурат барои инки шахс ҳам имкони жиход карданро биёбад ва ҳам мужиби касурати муслимин шавад хижрат бар вай аз дорул куфр ба " дорул ислом" назди тамоми мазохиби исломий вожиб аст магар

инки шахс доройи узр бошад ё аз суйи масъулини " дорул ислом" ба Ҷай маъмурияти дар дорул куфр мухаввил шуда бошад ва мондани у барои ислом ва муслимин нафъиш бештар аз хижрат бошад ва битавонад дар онжо нез ба вазоифи жиходийи худ амал кунад.

Куффори хамки мусалмон мешуданд ва ба жойи хижрат ба Мадина дар сарзамини худ мемонданд ва закот меоданд дар воқеъ сарзамини онҳо бахши аз " дорул ислом" шуда будки маъмулан марзхонии тоза озод шудаи " дорул ислом" буд ва дар муъаррази хамалоти куффори хориж аз марзхо хам қарор мегирифт ин мухтор будандки дар сарзамини худ бимонанд ё ба даруни " дорул ислом" ва ё пойтахти " дорул ислом" нақли макон кунанд. Нақли макон аз бахши аз " дорул ислом" ба бахши дигар аз " дорул ислом". Бар хамин асос Маъридий дар "алхавий" меғуяд:

فَأَمَّا الْهَجْرَةُ فِي زَمَانِنَا فَتَخْتَصُّ بِمَنْ أَسْلَمَ فِي دَارِ الْحَرْبِ فِي الْهَجْرَةِ مِنْهَا إِلَى دَارِ إِسْلَامٍ، وَلَا تَخْتَصُّ بِدَارِ
الإمام .

Хижрат дар замони мо мухтасси каси астки дар дорул харб мусалмон мешавад ва аз онжо ба " дорул ислом" хижрат мекунад, ва мухтасси ба сарзамини рахбар ва имом нест.

Имом Шавкониё роҳимахуллох нақл мекунадки ибни Арабий дар " бахр" меғуяд: хижрат аз дорул куфр ба дорул ислом ба ижмоъи муслимин вожиб аст ва дар замони росулulloх саллаллоху алайхи Ҷ. васаллам фарз буд.

⁶ كشف القناع 3/ 43 / منصور البهوتي می گوید: "وتجب الهجرة على من يعجز عن إظهار دينه بدار الحرب وهي ما يغلب فيها حكم الكفر"
⁷ صاحب نيل الأوطار زير مساله ى "مساكنة الكفار" می گوید: وقال ابن العربي: الهجرة هي الخروج من دار الحرب إلى دار الإسلام، وكانت فرضاً في عهد النبي صلى الله عليه وسلم واستمرت بعده لمن خاف على نفسه والتي انقطعت أصلاً هي القصد إلى حيث كان. امام شوکانی نقل می کند که ابن العربي در "البحر" می گوید: أن الهجرة عن دار الكفر واجبة إجماعاً، حيث حمل على معصية فعل أو ترك أو طلبها الإمام بقوته لسلطانه، وقد

Шахси мӯъмин бар асоси оёти қуръон ва суннати сахих нисбат ба амри хижрат мумкин аст дар ду ҳолати қарор бигирад:

Тавоноий ва ошкор кардани дин ва амал кардан ба қонуни шарии аллоҳ дар дорул куфрро нашоа бошад, аммо тавоноийи хижрат дошта бошад.

Шавкони аз ибни Арабий ва ҳам аз Аби Бақр Ахмад ибни Амрул Бизор соҳиби китоби баҳруз заххор маъруф ба " муснади бизор" аз иттифоқи шабихи ба ижмоъи тамоми уламо суҳбат мекунандки хижрат дар чанин ҳолати " вожибул айний" аст ва агар каси хижрат накунад бояд мунтазири авоқиб он дар дунё ва қиёмат бошадки аллоҳ таоло дар мовриди саранжоми ин қовм баъди аз зиндагии дунёвий мефармояд:

إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ

Беғумон касоники фариштагон (барои қабзи рух дар вопасани лахзоти зиндагий) ба суроғишон мераванд ва (мебинандки ба сабаби мондан бо куффор дар куфристон, ва хижрат накардан ба сарзамини иймон) бар худ ситам карданд, бадишон мегуянд: кужо будаид (ки инки чанин бедин ва туша мурдаид ва бадбахт шудаид?

قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ

(узрхохон) гуянд: мо бечорагони дар сарзамини (куфр) будем (ва чанонки бояд ба анжоми дастуроти дин нарасидем!

قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا فَأُولَئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ مَصِيرًا. (نساء/۹۷)

ذهب جعفر بن ميشر وبعض الهادوية إلى وجوب الهجرة عن دار الفسق، قياساً على دار الكفر، وهو قياس مع الفارق، والحق؛ عدم وجوبها من دار الفسق لأنها دار إسلام، وإلحاق دار الإسلام بدار الكفر بمجرد وقوع المعاصي فيها على وجه الظهور ليس بمناسب لعلم الرواية ولا لعلم الدراية، وللفقهاء في تفاصيل الدور والأعداء المسوغة لترك الهجرة مباحث ليس هذا محل بسطها

фарштагон бадишон) гуянд: магар замини худо васиъ набуд то дар он (битавонид бори сафар бандид ва ба жойи дигари) куч кунид? Жойгохи онон дўзах аст, ва чи бад жойгохи ва чи бад саранжоми! Дар чанин холати хатто агар духтар ё зани махрами наёфтқи бо у хижрат кунад ва аз масири хижрат мутмаъин буд ва дар тули масири (хижрат) аз жониш амин бошад ё хатто хатарот ва мушкилоти хижрат камтар аз хатарот ва мушкилоти ноши аз сукунат дар дорул куфр буд хижрат мисли намоз ва руза бар вай вожиби айний мегардад ба танхойи хижрат кунад. Чун дар хифзи дин ва анжоми вожибхойи айний мисли намоз ва руза ниёзи ба ижозайи каси нест ва фарқи бейни зан ва мард вужуд надорад.

Бахусус ин дорул куфр агар сарзамини тахти контроли куффори мушрик ва мушрикин ё секуляристхо бошадки дар ин сарзаминхойи тахти хокимияти секуляристхо мусалмон бояд ижборан тобеъи қавонини дини секуляризм шавад ва харгиз наметавонад ба қавонини дини ислом дар масоили ижройи ва умури мутаъаллиқ ба зиндагийи ижтимоий амал кунад.

Дар дунё нез ғейри мухожирин машмули бароати росулulloх саллalloху алайхи васаллам ва соири мўъминин хам мешавандки росулulloх саллalloху алайхи васаллам мефармояд:

« أَنَا بَرِيءٌ مِنْ كُلِّ مُسْلِمٍ يَقِيمُ بَيْنَ أَظْهُرِ الْمُشْرِكِينَ »

" ман аз хар мусалмоники дар бейни секуляристхо (ё ба забони

^арабий мушрикин) сукунат дорад безорам."

[^] أبو داود (٢٦٤٥). همچنین می فرماید : أنا بريء من كل مسلم يقيم بين أظهر المشركين لا تتراءى ناراهما. (أخرجه الترمذي ١٥٥/٤ من حديث جرير بن عبدالله، واسناده صحيح) و روايتهاى مختلف ديگر

Ва уммул мўъминин Оиша розиаллоху анхо дар баёни хижрат ва мовқеияти мўъминин дар дорул куфр ва дорул ислом пас аз хижрат мефармояд:

لَا هِجْرَةَ الْيَوْمَ، كَانَ الْمُؤْمِنُونَ يَوْمَ أُحُدْهُمْ بِدِينِهِ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى وَإِلَى رَسُولِهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَخَافَةً أَنْ يُفْتَنَ عَلَيْهِ، فَأَمَّا الْيَوْمَ فَقَدْ أَظْهَرَ اللَّهُ الْإِسْلَامَ، وَالْيَوْمَ يَعْبُدُ رَبَّهُ حَيْثُ شَاءَ وَلَكِنْ جِهَادٌ وَنِيَّةٌ^۹

Дар инжо манзур ин нестқи дуриӣ ва фарор аз куфр ба суйи аллох аз нахий шудахойи шариат намонда балки замоники макони табдил ба дорул ислом мешавад дигар аз он хижрати сурат намегирад балки хамма аз дорул куфрхо ба суйи дорул ислом хижрат мекунанд.

Бидуни шак ҳеч ахади аз замони аввалин пайғамбар то рузи қиёмат натавониста ва нахоҳад тавонист дар сарзаминхойи тахти хокимияти секуляристхо (ё ба забони арабий мушрикин) ба тамоми қонуни шариати аллох ва "исломи комил" амал кунад ва бидуни шак агар шахс бихоҳад дар миёни секуляристхо зиндагий кунад дучори фитна дар дин мешавад ва бояд баҳши бузурги аз дини ислом ва қавонини шариати аллохро ба нафъи секуляристхо ва қавонини секуляристийи онхо таътил кунад ва агар дар миёни секуляристхо бихоҳад бархалофи қавонини секуляристий ба қонуни шариати аллох амал кунад қатъан озодий ва зиндагиш дар муъаррази хатар қарор мегирад. Ба хамин далил тамоми мазохиби исломий хижрат аз ҷанчин сарзаминхо ба дарул исломро вожиб медонанд. Имоми

^۹ بخاري (۳۹۰۰)، ومسلم (۱۸۶۴)

^{۱۰} به عنوان مثال امام الشافعي رحمه الله در "أحكام القرآن" می گوید: وفرض رسول الله صلى الله عليه وسلم على من قدر على الهجرة؛ الخروج إذا كان ممن يفتن عن دينه ولا يمنع. / زكريا انصاري شافعي نیز در کتابش "أسنى المطالب" (۲۰۷/۴) گفته: «مهاجرت کردن از دار الكفر به سوی دارالاسلام در مورد کسی که از اظهار دینش ناتوان باشد چنانکه توانایی هجرت را داشته باشد واجب است». / یعنی اگر بخواهد به قوانین شریعت الله عمل کند ممکن است جانش هم در خطر قرار بگیرد در این صورت هم باز این العربی مالکی گفته است: «هجرت (در راه خدا) یعنی بیرون شدن از دارالحرب به سوی دارالاسلام، و در زمان پیامبر صلی الله علیه وسلم فرض بود، و فرضیت آن بعد از ایشان برای کسی که از جانش بیم داشته باشد واجب است». بنقل از " نیل الأوطار" (۳۳/۸) شوکانی

Шофеъий рохимахуллох нез меъуяд хижрат бар касони фарз мешавадки дар сарзаминики ислом оварда аст дар диниш дучори фитна шавад ва натавонад ончи қонуни шариати аллох дастур дода астро озодона ва дар камоли амният анжом диҳад:

وَدَلَّتْ سُنَّةُ رَسُولِ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - عَلَى أَنَّ فَرَضَ الْهَجْرَةِ عَلَى مَنْ أَطَاقَهَا، إِنَّمَا هُوَ عَلَى مَنْ فُتِنَ عَنْ دِينِهِ بِالْبَلَدِ الَّذِي يُسَلِّمُ بِهَا .

Бидуни шак зарурийки ба далили тасаллуту куффори секуляр ва ишғолгари жахоний ва муздурони маҳаллийи онҳо бар муслимин ворид мешавадки – фитнаи бузурги дар дини муслимин шуда аст ва бисёриро дучори иртидоди ошкор ба дини секуляризм карда ва ақоиди бисёри аз мўъмининро нез дучори офат ва олудагии намуда ва мўъмининро дучори фитна дар дин карда аст- чандин баробар бузурғтар аз зарари дунёвий ва моддий ва жисмий аст ва бисёр бузурғтар аз машаққати мисли кушта шудан, зиндон шудан, шиканжа шудан ё овора ва дарбадар шудан аст ки муслимин ба далили мухтас кардани " чохор маъни ва мафхуми ин" ба дини аллох ва жиҳод гирифториш мешаванд. Аллох таоло мефармояд:

«وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ» «وَالْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ الْقَتْلِ»

Дар ин сурат бояд муфсидаи бузурғро (ки иборат аст аз тухий кардани дини исломи аз " чохор маъни ва мафхуми дин" ва табаъият аз қавонини куфрийи дини секуляризм ва хокимияти онҳо ва баргаштан аз қонуни дини ислом ва иртидод ва ишғоли сарзаминхойи исломий ва садҳо мусибати ноши аз тасаллуту куффор ва муртаддин бар муслимин) бо таҳаммули муфсидаи кучакки (иборат аст аз он чизхойики ба иллати хижрат ва сукунат дар дорул исломийки мумкин аст доройи мушкилоти иқтисодийи

мутаъаддиди бошад ва хатто хамчун Мадина дар муъаррази хатари жанги азхоб нез бошад ва ё ба хотири жиход дучориш шавем ва)
нобуд кунем. Пас:

«الضَّرُّ الْأَشَدُّ يُزَالُ بِالضَّرِّ الْأَخْفِ»

Зиён ва зарари бузург ба василаи зиёни ва зарари кучак аз бейн бурда мешавад. Ва ҳеч зиёни бузуртар аз зиён дидан дар дин ва қиёмат нест.

Баъди аз дин дар дунё зарари бузург барои мўъминин табдили хилофати исломий ба шохигарий буд ва ба дунболи он ва бадтар аз он нобуд шудани ҳукуматхойи бадили изтирорийи исломий ва ишғоли сарзаминхойи муслимин буда аст ки тейи он мо бо бадтарин фажойиъи инсоний ва моддий дар тули торихи худ мувожих шудаем.

Ба ин шикл метавонем биғуемки :

«يُتَحَمَّلُ الضَّرْرُ الْخَاصُّ لِدَفْعِ الضَّرْرِ الْعَامِّ»

Зиён ва зарари хос (мисли фақр дар дорул ислом хатто дар ҳадди шаъби Аби Толиб ва мухосара шудани низоми тавассути ахзоб ва кишвархойи секуляр ва ҳамдастийи ахли китоб ва мунофиқини дохилий бо ин куффори секуляр ва) ба далили аз миён бардоштани зиён ва зарари умумий ва ом тахаммул мегардад. Ва бар ин асос метавонем биғуемки хижрат то руз қиёмат аз дорул куфр ба дорул ислом вуҷуд дорад ва қатъ намешавад чунончи росулulloх саллalloху алайхи васаллам мефармояд:

لا تَنْقَطِعُ الْهَجْرَةُ حَتَّى تَنْقَطِعَ التَّوْبَةُ، وَلَا تَنْقَطِعَ التَّوْبَةُ حَتَّى تَطْلُعَ الشَّمْسُ مِنْ مَغْرِبِهَا.

"хижрат қатъ намешавад то замоники тўвба қатъ нашавад ва тўвба қатъ намешавад то инки хуршид аз мағриб тулуъ кунад".

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ

Вассаламу алайкум ва рохматуллохи ва барокатух.

بسم الله و الحمد لله ، اما بعد: السلام عليكم و رحمه الله و برکاته / بخش ۶ قسمت دوم :

۱- توانائی آشکار کردن دین و عمل کردن به قانون شریعت الله در دار الکفر را نداشته باشد، و امکان هجرت هم برایش وجود نداشته باشد و نتواند به دلیل بیماری یا زندانی شدن و یا ضعیف بودن مانند پیران و کودکان هجرت کند^{۱۱}. اینها باذن الله دارای عذر هستند به دلیل فرموده الله تعالی: «إِلَّا الْمُسْتَضْعِفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانَ لَا يَسْتَطِيعُونَ حِيَلًا وَلَا يَهْتَدُونَ سَبِيلًا» (نساء ۹۸). «مگر آن دسته از مردان و زنان و کودکانی که برآستی تحت فشار قرار گرفته‌اند (و حقیقتاً مستضعفند)؛ نه چاره‌ای دارند، و نه راهی (برای نجات از آن محیط) می‌یابند».

هجرت اساس دوم شهروندی در دارالاسلام است چنانچه الله تعالی می‌فرماید: **إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ** بیگمان کسانی که ایمان آورده‌اند و مهاجرت کرده‌اند و با جان و مال خود در راه خدا جهاد نموده‌اند، **وَالَّذِينَ آوَأُ وَنَصَرُوا أُولَئِكَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ** و کسانی که پناه داده‌اند و یاری نموده‌اند برخی از آنان یاران و سرپرستان برخی دیگرند (و مسؤول و متعهد در برابر یکدیگرند) **وَالَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يُهَاجِرُوا مَا لَكُمْ مِنَ وَلَايَتِهِمْ مِنْ شَيْءٍ حَتَّىٰ يُهَاجِرُوا** (انفال/۷۲) و اما کسانی که ایمان آورده‌اند ولیکن مهاجرت ننموده‌اند (و به دارالاسلام نپیوسته‌اند) ولایتی در برابر آنان ندارید تا آن گاه که مهاجرت می‌کنند.

پس اعطای شهروندی در دارالاسلام برای کسانی که ادعای مسلمان بودن دارند این است که جزو مومنین شوند و بعد در دارالاسلام سکونت داشته باشند یا با هجرت خود را به این دارالاسلام برسانند تا هم از نعمت ولایت و سرپرستی و حقوق شهروندی اسلامی برخوردار شوند و هم بتوانند وظایف خود در برابر دین اسلام و دارالاسلام را انجام دهند.

هجرت نشانه‌ی اعتقاد راسخ به دین الله و دارالاسلام و تعهد به صیانت و پاسداری از آن است. هجرت به اعتقاد به دارالاسلام و حکومت آن اشاره دارد و جهاد هم به تعهد و پایبندی به محافظت و توسعه‌ی حکومت اسلامی و دارالاسلام در زمین تا اینکه به آزادسازی تمام زمین از اشغالگری کفار بیانجامد اشاره دارد. اما در هجرت هم باز ما شاهد حالتی طاری هستیم. «وَإِنْ اسْتَنْصَرُواكُم فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُم النَّصْرُ إِلَّا عَلَىٰ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُم مِّيثَاقٌ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ» (انفال/۷۲) اگر (مؤمنان غیرمهاجری از

^{۱۱} امام الشافعی در "الأم"، و "أحكام القرآن" می‌گوید: فعذر الله عز وجل من لم يقدر على الهجرة من المفتونين. / ابن قدامة نیز در "المغني" می‌گوید: الثاني؛ من لا هجرة عليه، وهو من يعجز عنها إما لمرض أو إكراه على الإقامة أو ضعف - من النساء والولدان وشبههم - فهذا لا هجرة عليه. / ابن تيمية نیز می‌گوید: فكانت الهجرة من دار الكفر إلى دار الإسلام واجبه لمن قدر عليها (مجموع الفتاوى، ج ۱۸)

دست ظلم و جور دیگران) به سبب دینشان از شما کمک و یاری خواستند، کمک و یاری بر شما واجب است، مگر زمانی که مخالفان آنان گروهی باشند که میان شما و ایشان پیمان باشد. (در این صورت رعایت عهد و پیمان ، از رعایت حال چنین مؤمنانی لازمتر است. به هر حال) خداوند می بیند آنچه را که می کنید.

در این زمینه می توانیم به واقعه ی ابوجندل رضی الله عنه و ابوبصیر الکردی رضی الله عنه و سایر مومنین اشاره کنیم که صلح حدیبیه حالت طاری را برای آنها به وجود آورده بود . ابوجندل رضی الله عنه که پس از صلح حدیبیه از دست سکولاریستهای قریش فرار کرده بود توسط رسول الله صلی الله علیه وسلم به سکولاریستهای قریش تحویل داده شد.

ابوجندل که تازه از زندگی خفت بار در دارالکفر نجات پیدا کرده بود در حالی که توسط سهیل برده می شد فریاد می زد: "ای مسلمانان! آیا مرا به مشرکان پس می دهید تا مرا در دینم به فتنه بیندازند؟" و گفت: "آیا نمی بینید از دست آنان چه کشیده ام؟" او بسیار شکنجه شده بود.

مومنین با دیدن این جریان بسیار غمگین شدند. رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم خطاب به ابوجندل فرمود: "ای اباجندل صبر پیشه کن و امید پاداش آن را داشته باش که خداوند برای تو و مستضعفانی که با تو هستند فرج و راه برون رفتی قرار خواهد داد. ما با آنها پیمان صلح بسته ایم و به آنان عهد خدایی داده ایم و آنان به ما عهد داده اند و ما به آنان خیانت نمی کنیم."

پس از آن یکی دیگر از مومنین به نام ابوبصیر فرزند جابان الکردی رضی الله عنهما از مکه فرار کرد و به مدینه آمد. رسول الله صلی الله علیه وسلم او را نیز به دو تن از مشرکان که به دنبال او آمده بودند تحویل داد. اما ابوبصیر توانست آن دو را فریب دهد و یکی از آنها را به قتل برساند و فرار کند. وی سپس به منطقه ای در ساحل دریای سرخ گریخت و در آنجا پناه گرفت و یک گروه پارتیزانی و چریکی تشکیل داد. ابوجندل نیز توانست باری دیگر از مکه فرار کند و به ابو بصیر ملحق شود. کم کم تعداد زیادی از مسلمانان که از مکه فرار کرده بودند به علاوه ی مسلمانانی از قبایل غفار و اسلم و جهینه به آنها ملحق شدند.

آن ها که به هشتصد تن رسیده بودند کاروان های قریش را که از شام برمی گشتند مورد حمله قرار می دادند تا جایی که قریش به تنگ آمد و از رسول الله صلی الله علیه وسلم خواهش کردند که آنان را به مدینه

فراخواند! اینچنین بود که ابوجندل و دیگر مهاجران به مدینه رفتند و خداوند همانگونه که پیامبر صلی الله علیه وسلم گفته بود از کانال ابوبصیر الکردی رضی الله عنه برای آن مستضعفان راه چاره‌ای قرار داد.

این داستان می‌رساند که اصل این است که امثال ابوجندل و ابوبصیر از ولایت و سرپرستی دارالاسلام برخوردار شوند و این حق آنها بود اما صلح حدیبیه حالت طاری را به وجود آورده بود و آنها را از چنین حقی محروم کرد و این حالت طاری و اضطراری بالاتر از او و امثال او بود.

پس هجرت به دارالاسلام و حاکمیت و قدرت حکومتی ربط دارد چنانچه الله تعالی می‌فرماید :

- وَالَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يُهَاجِرُوا مَا لَكُمْ مِّنْ وَلَايَتِهِمْ مِّنْ شَيْءٍ حَتَّىٰ يُهَاجِرُوا (انفال/۷۲) و اما کسانی که ایمان آورده‌اند ولیکن مهاجرت ننموده‌اند و لایتی در برابر آنان ندارید تا آن گاه که مهاجرت می‌کنند
- فَلَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ أَوْلِيَاءَ حَتَّىٰ يُهَاجِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ پس در این صورت سرپرستانی از ایشان نگیرید (و آنان را از خود ندانید) تا آن گاه که در راه خدا هجرت می‌کنند (و ایمان آوردن خود را با هجرت در راه اسلام ثابت می‌دارند) فَإِن تَوَلَّوْا فَعُدُّوهُمْ وَاقْتُلُوهُمْ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَلَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ وُلِيًّا وَلَا نَصِيرًا (نساء/۸۹). ولی اگر از این کار سر باز زدند آنان را هر کجا یافتید بگیرید و اسیر کنید، و بکشید، و از میان ایشان سرپرست و یاری رسانی انتخاب نکنید.

عدم هجرت مدعیان مسلمانی به دارالاسلام علامتی اصلی از علائم منافقین است. همین الان هم عده ای از دارودسته ی منافقین که در بخشی از حاکمیت تحت سلطه ی طاغوتها زندگی می‌کنند و شبهه اندازی می‌کنند که اگر همه به دارالاسلام بروند جاندارد و ... اینها دروغ می‌گویند اینها ممکن است به اروپا بروند اما به دارالاسلام با داشتن سختی های اقتصادی امثال اهل صغه و مشکلات امنیتی مثل جنگ احزاب هجرت نمی‌کنند. به اینها باید گفت شما بیائید غم و غصه ی جا و مکان نداشته باشید ای کذابه‌ای چند چهره .

در کنار اینها، باز شاهد این هستیم که عده ای از دارودسته ی منافقین به میل و اختیار خود به دارالکفرها و حتی دارالحربها فرار کرده اند و به اصطلاح کوچ و هجرت معکوس انجام داده اند و علاوه بر آنکه از دارالاسلام به دارالکفر و دارالحرب کوچ کرده اند از این دارالحربها بر علیه مسلمین مشغول جنگ مسلحانه یا جنگ روانی و تبلیغی بوده و هر کدام برای خودشان مرکزیت و فرقه و جریان موازی با جریان مسلمین راه انداخته اند.

امام ابن حزم رحمه الله در این باره می گوید : هر کسی که بدون اجبار و با اختیار خود وارد دارالکفر و دارالحرب گردد و از آنجا با ساکنان مکانی دشمنی بورزد که در اختیار مسلمین است، در این صورت با این کارش مرتد می گردد و از دین خارج می گردد و هر زمانی که به جنگ مسلمین افتاد تمام احکام مرتدین شاملش می گردد، مثل کشتنش و حلال بودن مالش و باطل شدن نکاح با همسرش و دیگر احکام مختص مرتدین.^{۱۲} پس مصونیت دارودسته ی منافقین تا زمانی است که خودشان را از جامعه ی مسلمین جدا نکرده باشند و در میان مسلمین خودشان را مخفی کرده باشند اما زمانی که از دارالاسلام خارج شدند آنوقت است که آشکار می شوند و مشمول حکم سکولاریستها و مشرکین می شوند.

از اینها حتی مثل اهل کتاب و شبه اهل کتاب هم جزیه پذیرفته نمی شود. اینها می خواهند خارج از دارالاسلام برای خودشان مرکزیتی به نام اسلام درست کنند و کمترین مصیبت آنها برای مسلمین تولید شرک تفرق و تولید جریانات موازی با اسلام است که داریم می بینیم .

در این مرحله که صف خودشان را دارالاسلام مومنین جدا کرده اند تنها سرنوشتشان مرگ است: «مَلْعُونِينَ أَيْنَمَا تَفُؤُوا أَخْذُوا وَقُتِلُوا تَقْتِيلًا» (احزاب/۶۱) نفرین شدگان و رانده شدگانند. هر کجا یافته شوند، گرفته خواهند شد و پیاپی به قتل خواهند رسید «وَقُتِلُوا تَقْتِيلًا».

حکومت اسلامی تنها ابزار و نهادی است که این دشمنان داخلی را منزوی، منقبض، کنترل، مهار، اخراج و در نهایت زمانی که صف خود را از دارالاسلام جدا می کنند اینها را نابود می کند.

کسانی که از دارالکفرها با دارالاسلامها در حال جنگ مسلحانه هستند تکلیفشان روشن است؛ آنچه برای عده ای تولید شبهه می کند وجود مجریان جنگ روانی دشمن است که ادعای مسلمان بودن و حتی مبارز بودن و آزادی خواه بودن و مدافع اهل سنت و مدافع شیعه ی علی بودن و غیره دارند، اما «عملاً» در جنگ روانی بر علیه مسلمین قرار گرفته و عضوی از سپاهیان دشمن به حساب می آیند؛ این مجریان جنگ روانی در حساس ترین و خطرناکترین قسمت جنگ انجام وظیفه می کنند که حکم اینها نزد مسلمین همچون حکم دشمنان محارب بوده است، به همین دلیل هیچ وقت مخالفین دارالاسلام به دارالکفر نمی رفتند چون می دانستند حکم آنها چه می شود. هر کسی در طول تاریخ از اندلس گرفته تا شرق اسلامی و

^{۱۲} المحلی: ج ۱۳ ص ۱۳۸-۱۳۹ / " من لحق بدار الکفر والحرب مختاراً محارباً لمن یلیه من المسلمین فهو بهذا الفعل مرتد له أحكام المرتد كلها من وجوب القتل علیه متى قدر علیه ، ومن إباحت ماله، وانفاسخ نکاحه و غیر ذلك".

ترکستان شرقی و غیره از دارالکفر بر علیه دارالاسلام جنگیده اند همه خائنین به دین و ملت بوده اند و مومنی در میان آنها یافت نشده است .

وضعیت اینها مشخص است و از مومنین باید پرسیده شود : **فَمَا لَكُمْ فِي الْمُنَافِقِينَ فِئْتَيْنِ** (نساء/۸۸) شما (ای مؤمنان) چرا درباره منافقان دو دسته شده‌اید؟

ریش و عمامه و سخنان قلمبه سلمبه و شبه جهادی و... آنها شما را فریب ندهد، در کمترین حالت وظیفه‌ی هر مسلمانی این است به سخنان کسانی که در دارالحربهای انگلیس و کانادا و آمریکا و ... هستند و بر علیه مسلمین در حال جنگ روانی بوده و بخشی از ارتش جنگ روانی دشمنان بر علیه دارالاسلام هستند اهمیت ندهند و آنها را نادیده بگیرند، در کمترین حالت حکم این مجریان جنگ روانی دشمن مثل دارودسته‌ی منافقینی است که دارالاسلام را ترک کرده باشند و مشمول حکم سکولاریستها (یا به زبان عربی مشرکین) شده اند که در درس پنجم مقدمات - دشمن شناسی شرعی و درجه بندی شرعی دشمنان - قسمت شناسائی دارودسته‌ی منافقین به تفصیل در مورد اینها صحبت شده است.

پس هجرت به دو دلیل صورت می‌گیرد:

۱- عدم توانائی بر اظهار و علنی کردن ۴ معنی و مفهوم دین اسلام

۲- تقویت دارالاسلام و عمل نمودن به دستورات رهبریت

در مورد اولی می‌توان به هر سرزمینی که در آن برای دین اسلام آزادی وجود داشته باشد مهاجرت کرد و این زمانی است که دارالاسلامی وجود نداشته باشد مثل هجرت مسلمین به حبشه‌ای که توسط اهل کتاب نصرانی اداره می‌شد. دوباره تاکید می‌کنم این نوع هجرت تنها در صورت نبود دارالاسلام است . تنها در صورت نبود دارالاسلام است که مومن مجبور می‌شود دارالکفر اهون را انتخاب کند و زمانی **بین بد و بدتر** مجبور به انتخاب یکی می‌شوند که **خوب** وجود نداشته باشد اما زمانی که **خوب** وجود داشته باشد و شخص به میل خود و با وجود معذور نبودن **بد** را انتخاب کند شکی وجود ندارد خودش هم **بد** است .

در این حالت که دارالاسلامی وجود ندارد اگر مومنی هجرت نکرد قوانینی دنیوی در موردش اجراء نمی‌شود اما در حالت دوم و عدم هجرت به دارالاسلام چنین نشان می‌دهد که به دارالاسلام و حکومت اسلامی و تطبیق قانون شریعت الله اعتقادی ندارد و تلاشی جهت محافظت از آن و حمایت از آن نمی‌کند به همین دلیل مشمول قوانین اجرائی خاصی می‌شود و آن اینکه جزو منافقین محسوب می‌گردد و

حکومت اسلامی هم حقوق شهروندی و وظیفه ی ولایت و سرپرستی در برابر چنین غیر مهاجری را باطل می کند.

رهبریت هم از چنین کسانی اعلام برائت می کند: «أَنَا بَرِيءٌ مِنْ كُلِّ مُسْلِمٍ يُقِيمُ بَيْنَ أَظْهُرِ الْمُشْرِكِينَ»^{۱۳} یا به روایت شیعیان جعفری: «إِنِّي بَرِيءٌ مِنْ كُلِّ مُسْلِمٍ نَزَلَ مَعَ مُشْرِكٍ فِي دَارِ الْحَرْبِ»^{۱۴}.

بر این اساس شما در تاریخ مسلمین هرگز ندیده اید که یک مسلمان که در بدترین شرایط در دارالاسلام به سر برده باشد به دارالکفر رفته باشد، بلکه در بدترین حالتها در دارالاسلام مانده . حتی خوارجی که در بدترین حالتها به سر می بردند باز هرگز به دارالکفرها نرفتند بلکه از بخشی از دارالاسلام به بخشی دیگر از دارالاسلام فراری شده اند هر چند همین سرزمینها را نیز دارالکفر می دانستند اما نه در حد دارالکفرهای اصلی. پس این عده که با وجود دارالاسلام و تنها به دلایل نفسانی و رفاهی و مادی به دارالکفرهای تحت حاکمیت کفار سکولار می روند به نظر شما در چه منجلابی خود و اطرافیان خود را گرفتار کرده اند؟!!

این دروغ گوهای سکولارزده و آلوده شده اگر در بدترین سرزمینهای مسلمان نشین هم به سر می بردند باز بهتر از سکونت در دارالکفرهای اصلی مثل اروپا و امریکا و کانادا و غیره و... بود . راه هم برای آنها باز است چون همه ی سرزمینهای مسلمان نشین با هم درگیرند و به راحتی می توانستند در میان مسلمین کشوری زندگی کنند که طاغوت آنها با طاغوت محل تولد آنها دشمن است و... یا خود را از لحاظ شرعی ارتقاء می دادند و به دارالاسلامها مهاجرت می کردند هر چند که مخالف فکر آنها هم باشند. بدون شک زندگی در میان حنفی ها و حنبلی های افغانستان و شافعی ها و حنفی های ایران و زیدی ها و... برایشان هزاران بار بهتر بود تا زندگی در میان کفار سکولار سوئدی و انگلیسی و ... بر این اساس است که بزرگان جهاد ترجیح می دهند بمیرند تا اینکه در اروپا و سایر دارالکفرهای اصلی زندگی کنند.

هجرت، تقویت و دفاع از دارالاسلام وظیفه و واجبی است که نزد بسیاری از مسلمین فراموش شده است و باید بدانی اگر وظایف خودت را نسبت به دارالاسلام انجام ندهی و کناره گیری کنی باید منتظر باشی که امیرالمومنین حسن بن علی رضی الله عنهما مجبور به تنازل و تولید بزرگترین فاجعه ی تاریخ مسلمین یعنی تبدیل خلافت به ملوکیت و شاهیگیری و تولید ام الفسادی شود، که بدتر از آن برای زندگی دنیوی

^{۱۳} أبو داود (۲۶۴۵). همچنین می فرماید : أَنَا بَرِيءٌ مِنْ كُلِّ مُسْلِمٍ يُقِيمُ بَيْنَ أَظْهُرِ الْمُشْرِكِينَ لَا تَتْرَأَى نَارَهُمَا. (أخرجه الترمذي ۱۵۵/۴ من حديث جرير بن عبدالله، واسناده صحيح) و روایتهای مختلف دیگر/ سنن الترمذي/ کتاب السیر/ ح ۱۵۳۰ / سنن أبي داود/ کتاب الجهاد/ ح ۲۲۷۴
^{۱۴} وسائل الشیعة، ج ۱۵، ص ۱۰۱، طبعة مؤسسة آل البيت

مومنین این است که این حکومت بدیل اضطرار اسلامی موجود در دارالاسلام نیز بر اثر افعال سهل انگارانه و حتی دغلبازانه و ضد شرعی امثال شماها مجبور به تنازل در برابر «کفار ۶گانه» ی آشکار و کفار پنهان داخلی گردد.

اگر خوب دقت کنیم قانون شریعت الله ما را به بهترین راه و مترقی ترین راهها راهنما شده و به پیش برده اما عده ای با جهالت و تنگ نظری و کینه ی نابجا و کوتاه بینی خاص فرقه ای و نژادی جاهلانه، خودشان را به قبل از بعثت و جوامع جاهلی برمی گردانند .

بیشتر از ۱۴۰۰ سال پیش در قرآن و سنت صحیح و آراء صحابه رسول الله صلی الله علیه وسلم و حول و حوش ۱۳۰۰ سال پیش در آراء تمام مذاهب اسلامی مناط و معیار و ملاک دارالاسلام و دارالکفر بودن سرزمینی به وضوح بیان شده است اما عده ای با جهل و پشت گوش انداختن این مبانی شرعی آشکارا در برابر دارالاسلامهائی قرار گرفته اند و یا از این دارالاسم کناره گیری و دچار خیانت سکوت شده اند . این یعنی ۱۳۰۰-۱۴۰۰ سال عقب افتادن از دین اسلام .

پس این انسانهای جاهل حتماً لازم نیست دست نشانده ی «کفار ۶گانه» ی آشکار باشند تا به صورت مستقیم به آنها خدمت کنند، همین که جاهل و احمق باشند کفایت می کند. پس برای خادم بودنشان به «کفار ۶گانه» ی آشکار نفهمی و احمق بودنشان کفایت می کند.

سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ

والسلام عليكم و رحمة الله و بركاته